

Arrest

nr. 197 556 van 8 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Berckmansstraat 104
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 november 2017.

Gelet op de beschikking van 20 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE WOLF *loco* advocaat F. GELEYN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Servië aangewezen als veilig land van herkomst.

3. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet belet verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het is in casu duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, met name Servië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoeker om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoeker.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoeker niet blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De commissaris-generaal merkt in casu vooreerst op dat de vaststelling dat verzoeker na de negatieve beslissing inzake zijn eerste asielaanvraag in mei 2005, (nog) tot 12 augustus 2016 heeft gewacht om een nieuwe, tweede asielaanvraag in te dienen bij de Belgische autoriteiten, terwijl hij blijkens zijn verklaringen sinds 2005 quasi onafgebroken in België heeft verbleven, de nodige twijfels oproept met betrekking tot de ernst van de door hem beweerde vrees. Verzoeker biedt, zo luidt het, geen afdoende uitleg voor het feit dat hij zich er bewust van weerhouden heeft om zo snel mogelijk een nieuwe asielaanvraag in te dienen. Het feit dat verzoeker eveneens naar Servië terugkeerde om er polshoogte te nemen van de situatie van zijn zoon A. alsook om zijn paspoort te gaan vernieuwen, is, aldus de commissaris-generaal, eveneens een houding die niet in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Alles samengenomen vormen deze vaststellingen, zo stelt de commissaris-generaal, op zich reeds een duidelijke indicatie van de twijfelachtige ernst en/of de gebrekkige geloofwaardigheid van de door verzoeker beweerde vrees. Daarnaast wordt vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij voor de door hem aangehaalde problemen, namelijk (telefonische) bedreigingen van zijn ex-schoonbroer G. J., roddels en sociale druk van mede-dorpelingen en het feit dat zijn zoon A. in een gevecht is verwickeld geraakt omwille van de verkrachting van zijn moeder – zijn ex-echtgenote, geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Servië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige autoriteiten. Wat betreft verzoekers verklaringen dat hij wraak zal nemen op de politieagent die zijn ex-echtgenote heeft verkracht omdat, volgens zijn eigen mening en volgens het advies dat hij inwon van zijn neef K. L., die advocaat is, de rechtbanken in Servië niet werken en zeker en vast niet als hij, als Albanees een klacht probeert in te dienen tegen een Serviër, wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat het moedwillig/bewust plegen van een strafbaar feit in alle redelijkheid niet gelijkgesteld kan worden met een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Met betrekking tot verzoekers verklaring dat hij als Albanees geen klacht zou kunnen indienen tegen een Serviër, wordt erop gewezen dat uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat in Servië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen, en dat niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, de Servische autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De commissaris-generaal is op grond van de informatie waarover hij beschikt de mening toegedaan dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun

etnische origine, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Aangaande het door verzoeker opgelopen trauma ten gevolge van de verkrachting van zijn ex-echtgenote in 1999 wordt vastgesteld dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij voor zijn trauma en de daaraan gekoppelde angst- en haatgevoelens geen toepasselijke zorg zou kunnen opstarten in Servië. Betreffende verzoekers verklaring dienaangaande dat hij zou moeten betalen voor de gezondheidszorg in Servië, merkt de commissaris-generaal op dat economische motieven als dusdanig geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker maakt, zo besluit de commissaris-generaal, niet aannemelijk waarom hij om tot een genezing van zijn trauma te komen niet langer bij de Servische gezondheidsdiensten zou terecht kunnen. De door verzoeker neergelegde documenten zijn, zo wordt vastgesteld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op zeer algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen geenszins weerlegt, noch ontkracht.

In zoverre verzoeker kritiek uit op het feit dat Servië in de lijst van veilige landen van herkomst werd opgenomen en lijkt voor te houden dat Servië niet als een veilig land kan worden bestempeld, wijst de Raad er op dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort om zich uit te spreken over de inhoud, juistheid en rechtsgeldigheid van de lijst van veilige landen van herkomst, die werd vastgelegd bij het koninklijk besluit van 3 augustus 2016 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (cf. RvS 4 juli 2017, nr. 12.496 (c)). Uit de bewoordingen van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet blijkt voorts dat een land van herkomst pas als veilig wordt beschouwd na een grondig onderzoek waarin met verscheidene en strikt omliggende criteria rekening wordt gehouden. Bovendien betreft het een weerlegbaar vermoeden. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen, hetgeen in casu in de bestreden beslissing wordt vastgesteld.

Verzoeker, die thans in zijn verzoekschrift niet ontkent of betwist dat hij met betrekking tot de door hem ingeroepen problemen nooit de hulp van de Servische autoriteiten heeft ingeroepen, bekritiseert thans op algemene wijze, doch ontkracht, noch weerlegt de motieven in de bestreden beslissing waar als volgt wordt vastgesteld: "Voorts heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u voor de door u aangehaalde problemen, namelijk (telefonische) bedreigingen van uw ex-schoonbroer G.(...) J.(...), roddels en sociale druk van mede-dorpelingen en het feit dat uw zoon A.(...) in een gevecht is verwickeld geraakt omwille van de verkrachting van zijn moeder – uw ex-echtgenote, geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Servië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige autoriteiten. Zo heeft u op geen enkel moment klacht ingediend voor de problemen met uw ex-schoonbroer. Ook voor wat betreft de problemen van uw zoon diende u – niettegenstaande u zich toen in Servië bevond - geen klacht in. U verklaarde hieromtrent dat de politie niet geïnteresseerd is in zulke kleinigheden en dat u, na de problemen die u zelf heeft meegemaakt, de politie nooit meer wil zien (CGVS II, p. 14). Gevraagd of u, omwille van de roddels en sociale druk van uw dorpsgenoten, bij een eventuele terugkeer naar Preshevë de mogelijkheid zou hebben om een beroep te doen op de hulp van de autoriteiten, verklaarde u louter dat u bij terugkeer nooit naar buiten zou gaan en misschien zelfmoord zou plegen of gek zou worden (CGVS I, p. 27). Deze verklaringen voor het niet inroepen van bescherming door uw eigen autoriteiten zijn echter niet afdoende. Het is immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen uw belager en eventuele verdere problemen die hij zou kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Hierbij kan nog toegevoegd worden dat u zelf verklaarde na de gebeurtenissen van 1999 op geen enkele wijze problemen te hebben gekend met de politie (CGVS II, p. 6). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt bovendien dat er in de Preshevë-vallei mogelijkheden bestaan om in geval van problemen van

gemeenrechtelijke aard klacht neer te leggen bij de multi-etnische politie (MEP), waarbij ook etnische Albanese agenten tewerkgesteld zijn. De MEP is ondergebracht binnen de bestaande politiestructuren en is belast met de reguliere politietaken in de Preshevëvallei. Uit de informatie blijkt dat de MEP haar politietaken in de haar toegewezen domeinen naar behoren vervult. Zo treedt de MEP op in situaties van huiselijk geweld, drugs (gebruik en smokkel), burenruzies, smokkel en diefstal, verkeersovertredingen, verkrachting, moord en andere gemeenrechtelijke feiten. (...) Met betrekking tot uw overige verklaring, namelijk dat u als Albanees geen klacht zou kunnen indienen tegen een Serviër, dient te worden opgemerkt dat uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat in Servië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Servische autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hoewel binnen de Servische ordediensten nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Servische politie voldoende georganiseerd, bemand en uitgerust is om de nodige bescherming te kunnen bieden aan de bevolking. De Servische justitie en magistratuur ondergingen de afgelopen jaren ingrijpende hervormingen gericht op het verbeteren van de kwaliteit en onafhankelijkheid ervan. Ofschoon er nog talrijke kritische kanttekeningen gemaakt kunnen worden bij het actuele rechtswezen in Servië, o.a. aangaande de politieke beïnvloeding die in het huidige systeem nog niet uitgesloten is, is de geboekte vooruitgang aanzienlijk te noemen en is de transparantie van het gerecht verhoogd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Servische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan o.a. bij het intern controleorgaan van Binnenlandse Zaken en de ombudsman. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Servië aanwezig zijn. Informatie stelt ook nog dat, ofschoon er ook hier nog verdere hervormingen aangewezen zijn, de nodige politieke wil aanwezig is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Servië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen getroffen heeft om corruptie binnen de verschillende overheden te bestrijden. Zo werd een nieuwe anticorruptiestrategie voor de periode 2013-2018 aangenomen en werd een bijhorend actieplan uitgewerkt. Servië beschikt ook over een anticorruptieagentschap dat onder meer toeziet op de implementatie van voorgaande strategie. De wil om corruptie te bestrijden leidde reeds tot arrestaties van meerdere, soms zelfs hooggeplaatste, functionarissen. De Servische overheid wordt bij al het voorgaande bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad en corruptie, de zogenaamde community policing, e.d.m. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980." Het louter herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen kan bezwaarlijk worden beschouwd als een dienstig verweer, en is geenszins van aard afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op voormelde vaststellingen. Daargelaten de geloofwaardigheid, ernst en actualiteit van de door verzoeker aangehaalde problemen alsook het feit dat de problemen met de medebewoners van en het incident van zijn zoon A. in 2009 in het dorp Rahovicë van louter lokale aard zijn, blijkt uit niets en verzoeker maakt niet in concreto aannemelijk dat het hem met betrekking tot de door hem ingeroepen problemen in zijn land van herkomst aan nationale bescherming ontbreekt.

Een loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikels, zoals verzoeker in casu zeer uitgebreid naar de door hem in zijn verzoekschrift aangehaalde informatie omtrent o.a. en in het bijzonder corruptie in Servië alsook de situatie van minderheden en discriminatie in Servië, en algemene verwijzing naar de mentaliteit en schaamte binnen de Albanese gemeenschap, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of hem haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing welke op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Dergelijk algemeen en weinig of niet ernstig verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te ontcrachten.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of verwijzing naar (algemene informatie omtrent) een algemene situatie in het land van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Verzoeker voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De opmerking in het verzoekschrift "Dat verzoeker het risico loopt op als Christenen vervolgd te worden door de Afghaanse autoriteiten en veiligheidsdiensten; Dat hij het risico loopt gedood te worden;" betreft, gelet op verzoekers herkomst uit en nationaliteit van Servië, waarschijnlijk en vermoedelijk een knip- en plakwerkvergissing vanwege verzoeker(s raadsman).

5. Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoeker redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 oktober 2017, voert verzoekende partij aan dat haar psychologische toestand niet voldoende in aanmerking werd genomen. Verzoekende partij vervolgt dat zij bij een eerdere

asielaanvraag in Zwitserland haar relaas niet kon vertellen en dit pas veel later kon verwoorden dankzij psychologische bijstand. Verzoekende partij wijst er op dat dit de reden is waarom zij haar relaas pas veel later kon vertellen, zodat dient aangenomen te worden dat haar relaas wel degelijk geloofwaardig is. Verzoekende partij vervolgt dat zij geen bescherming kan krijgen van de plaatselijke Servische autoriteiten als etnisch Albanees en rekening dient gehouden te worden met de discriminatie waarvan de etnisch Albanezen het slachtoffer zijn. Verzoekende partij besluit dat de tekortkomingen met betrekking tot de bescherming van etnisch Albanezen blijkt uit de COI focus.

De Raad kan verzoekende partij niet volgen waar zij stelt dat haar psychologische toestand niet voldoende in aanmerking werd genomen, en verwijst naar de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal het volgende heeft vastgesteld: *“Aangaande het door u opgelopen trauma ten gevolge van de verkrachting van uw ex-echtgenote in 1999 dient te worden opgemerkt dat u geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat u voor uw trauma en de daaraan gekoppelde angst- en haatgevoelens geen toepasselijke zorg zou kunnen opstarten in Servië. U verklaarde weliswaar dat u in België enkel en alleen uw geheim heeft toevertrouwd aan psycholoog P.(...) J.(...) en dat u tevens omwille van de mentaliteit in Servië nooit zo eerlijk zou kunnen zijn als in België. Hierbij dient vooreerst te worden opgemerkt dat u zelf verklaarde dat er wel degelijk een Albanese psycholoog is in Preshevë maar echter geen psychiater (CGVS I, p. 27). Voorts blijkt eveneens uit uw verklaringen dat u, na een korte behandeling bij uw psycholoog, op zijn advies naar een ziekenhuis bent gegaan waar u terecht kon bij psychiater V.(...) d.(...) P.(...), die u medicatie voorschreef. Uit uw verklaringen en de door u neergelegde documenten blijkt dat u zowel met uw psycholoog als met uw psychiater een vertrouwensband heeft opgebouwd en hen vertelde (evenwel in de loop van verschillende sessies) over de verkrachting van uw echtgenote. Na overleg met uw artsen besloot u in België een tweede asielaanvraag in te dienen, gebaseerd op de verkrachting van uw echtgenote en uw trauma. U bracht tevens uw advocaat op de hoogte van uw trauma, wat wijst op een zekere zelfredzaamheid. Uit niets in uw verklaringen blijkt bijgevolg dat u in Servië –bijvoorbeeld bij een Albanese psycholoog - geen psychische hulp zou kunnen zoeken/ontvangen voor de behandeling van uw trauma, dat u de zelfredzaamheid die u in België aan de dag wist te leggen niet zou kunnen inzetten om in Servië op zoek te gaan naar geschikte therapeutische zorg en dat u ook in Servië geen vertrouwensband zou kunnen opbouwen met hulpverleners/psycho-medisch personeel. Voor wat betreft uw verklaring dat u zou moeten betalen voor de gezondheidszorg in Servië dient te worden opgemerkt dat economische motieven als dusdanig geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of politieke overtuiging. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt waarom u om tot een genezing van uw trauma te komen niet langer bij de Servische gezondheidsdiensten zou terecht kunnen.”* Verzoekende partij weerlegt, noch ontkracht deze vaststellingen.

Waar verzoekende partij de opmerking maakt dat zij bij een eerdere asielaanvraag in Zwitserland haar relaas niet kon vertellen en dit pas veel later kon verwoorden dankzij psychologische bijstand, merkt de Raad op dat verzoekende partij door het opwerpen van een dergelijke opmerking, de vaststellingen uit de bestreden beslissing en de beschikking niet ontkracht, noch weerlegt.

Verzoekende partij wijst er op dat zij, dankzij de psychologische bijstand, haar relaas pas veel later kon vertellen, zodat dient aangenomen te worden dat haar relaas wel degelijk geloofwaardig is. De Raad wijst naar de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal terecht het volgende heeft vastgesteld omtrent het feit dat zij niet in een vroeger stadium een tweede asielaanvraag heeft ingediend: *“Allereerst dient te worden opgemerkt dat uw eerste asielaanvraag in België op 24 mei 2005 door het CGVS werd afgerond met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Desalniettemin blijkt uit het geheel van uw verklaringen dat u sindsdien quasi onafgebroken in België heeft verbleven. Er is dan ook geen enkele reden waarom u niet in een vroeger stadium een tweede asielaanvraag in België zou kunnen hebben indienen. De vaststelling dat u tot 12 augustus 2016 heeft gewacht om een nieuwe asielaanvraag in te dienen bij de Belgische autoriteiten, roept de nodige twijfels op met betrekking tot de ernst van de door u beweerde vrees. Immers, van iemand die een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst koestert of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade meent te lopen, kan verwacht worden dat hij zo snel mogelijk een vraag tot internationale bescherming indient. Rekening houdend met het feit dat u aangaf in 2009 voor het eerst met iemand te hebben gesproken over het door u opgelopen trauma werd u gevraagd naar de reden waarom u dan niet sneller een nieuwe asielaanvraag heeft ingediend in België. U gaf aan dat zoiets moeilijk was zonder hulp en verklaarde vervolgens dat u zelf niet wist waarom u tot 2016 had gewacht, dat u aan het wachten was op antwoorden van de advocaat, en dat u moe was (CGVS I, p. 28). Een dergelijke uitleg*

is echter geen afdoende verklaring voor het feit dat u zich er bewust van weerhouden heeft om zo snel mogelijk een nieuwe asielaanvraag in te dienen. Het feit dat u eveneens naar Servië terugkeerde om er polshoogte te nemen van de situatie van uw zoon A.(...) alsook om uw paspoort te gaan vernieuwen, is eveneens een houding die niet in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade (CGVS I, p. 8-9). Alles samengenomen vormen deze vaststellingen op zich reeds een duidelijke indicatie van de twijfelachtige ernst en/of de gebrekkige geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees." Verzoekende partij werpt geen ander licht op deze vaststellingen.

Waar verzoekende partij vervolgt dat zij geen bescherming kan krijgen van de plaatselijke Servische autoriteiten als etnisch Albanees en rekening dient gehouden te worden met de discriminatie waarvan de etnisch Albanen het slachtoffer zijn, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: "Verzoeker, die thans in zijn verzoekschrift niet ontkent of betwist dat hij met betrekking tot de door hem ingeroepen problemen nooit de hulp van de Servische autoriteiten heeft ingeroepen, bekritiseert thans op algemene wijze, doch ontkracht, noch weerlegt de motieven in de bestreden beslissing waar als volgt wordt vastgesteld: "Voorts heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u voor de door u aangehaalde problemen, namelijk (telefonische) bedreigingen van uw ex-schoonbroer G.(...) J.(...), roddels en sociale druk van mede-dorpelingen en het feit dat uw zoon A.(...) in een gevecht is verwickeld geraakt omwille van de verkrachting van zijn moeder – uw ex-echtgenote, geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Servië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige autoriteiten. Zo heeft u op geen enkel moment klacht ingediend voor de problemen met uw ex-schoonbroer. Ook voor wat betreft de problemen van uw zoon diende u – niettegenstaande u zich toen in Servië bevond - geen klacht in. U verklaarde hieromtrent dat de politie niet geïnteresseerd is in zulke kleinigheden en dat u, na de problemen die u zelf heeft meegemaakt, de politie nooit meer wil zien (CGVS II, p. 14). Gevraagd of u, omwille van de roddels en sociale druk van uw dorpsgenoten, bij een eventuele terugkeer naar Preshevë de mogelijkheid zou hebben om een beroep te doen op de hulp van de autoriteiten, verklaarde u louter dat u bij terugkeer nooit naar buiten zou gaan en misschien zelfmoord zou plegen of gek zou worden (CGVS I, p. 27). Deze verklaringen voor het niet inroepen van bescherming door uw eigen autoriteiten zijn echter niet afdoende. Het is immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen uw belager en eventuele verdere problemen die hij zou kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Hierbij kan nog toegevoegd worden dat u zelf verklaarde na de gebeurtenissen van 1999 op geen enkele wijze problemen te hebben gekend met de politie (CGVS II, p. 6). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt bovendien dat er in de Preshevë-vallei mogelijkheden bestaan om in geval van problemen van gemeenrechtelijke aard klacht neer te leggen bij de multi-etnische politie (MEP), waarbij ook etnische Albanese agenten tewerkgesteld zijn. De MEP is ondergebracht binnen de bestaande politiestructuren en is belast met de reguliere politietaken in de Preshevëvallei. Uit de informatie blijkt dat de MEP haar politietaken in de haar toegewezen domeinen naar behoren vervult. Zo treedt de MEP op in situaties van huiselijk geweld, drugs (gebruik en smokkel), burenruzies, smokkel en diefstal, verkeersovertredingen, verkrachting, moord en andere gemeenrechtelijke feiten. (...) Met betrekking tot uw overige verklaring, namelijk dat u als Albanees geen klacht zou kunnen indienen tegen een Serviër, dient te worden opgemerkt dat uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat in Servië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Servische autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hoewel binnen de Servische ordediensten nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Servische politie voldoende georganiseerd, bemand en uitgerust is om de nodige bescherming te kunnen bieden aan de bevolking. De Servische justitie en magistratuur ondergingen de afgelopen jaren ingrijpende hervormingen gericht op het verbeteren van de kwaliteit en onafhankelijkheid ervan. Ofschoon er nog talrijke kritische kanttekeningen gemaakt kunnen worden bij het actuele rechtswezen in Servië, o.a. aangaande de politieke beïnvloeding die in het huidige systeem nog niet uitgesloten is, is de geboekte vooruitgang aanzienlijk te noemen en is de transparantie van het gerecht verhoogd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Servische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou

uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan o.a. bij het intern controleorgaan van Binnenlandse Zaken en de ombudsman. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Servië aanwezig zijn. Informatie stelt ook nog dat, ofschoon er ook hier nog verdere hervormingen aangewezen zijn, de nodige politieke wil aanwezig is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Servië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen getroffen heeft om corruptie binnen de verschillende overheden te bestrijden. Zo werd een nieuwe anticorruptiestrategie voor de periode 2013-2018 aangenomen en werd een bijhorend actieplan uitgewerkt. Servië beschikt ook over een anticorruptieagentschap dat onder meer toeziet op de implementatie van voorgaande strategie. De wil om corruptie te bestrijden leidde reeds tot arrestaties van meerdere, soms zelfs hooggeplaatste, functionarissen. De Servische overheid wordt bij al het voorgaande bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad en corruptie, de zogenaamde community policing, e.d.m. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980." Het louter herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen kan bezwaarlijk worden beschouwd als een dienstig verweer, en is geenszins van aard afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op voormelde vaststellingen. Daargelaten de geloofwaardigheid, ernst en actualiteit van de door verzoeker aangehaalde problemen alsook het feit dat de problemen met de medebewoners van en het incident van zijn zoon A. in 2009 in het dorp Rahovicë van louter lokale aard zijn, blijkt uit niets en verzoeker maakt niet in concreto aannemelijk dat het hem met betrekking tot de door hem ingeroepen problemen in zijn land van herkomst aan nationale bescherming ontbreekt.

Een loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikels, zoals verzoeker in casu zeer uitgebreid naar de door hem in zijn verzoekschrift aangehaalde informatie omtrent o.a. en in het bijzonder corruptie in Servië alsook de situatie van minderheden en discriminatie in Servië, en algemene verwijzing naar de mentaliteit en schaamte binnen de Albanese gemeenschap, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of hem haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing welke op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480)."

Verzoekende partij besluit dat de tekortkomingen met betrekking tot de bescherming van etnisch Albanen blijkt uit de COI focus. De Raad merkt op dat verzoekende partij zich beperkt tot een selectieve lezing van de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier omtrent de beschermingsmogelijkheden in Servië, waarbij zij tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, doch zij slaagt er niet in aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Servische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekende partij zegt te vrezen. Verzoekende partij heeft geen andersluidende informatie bijgebracht waaruit het tegendeel zou blijken.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS